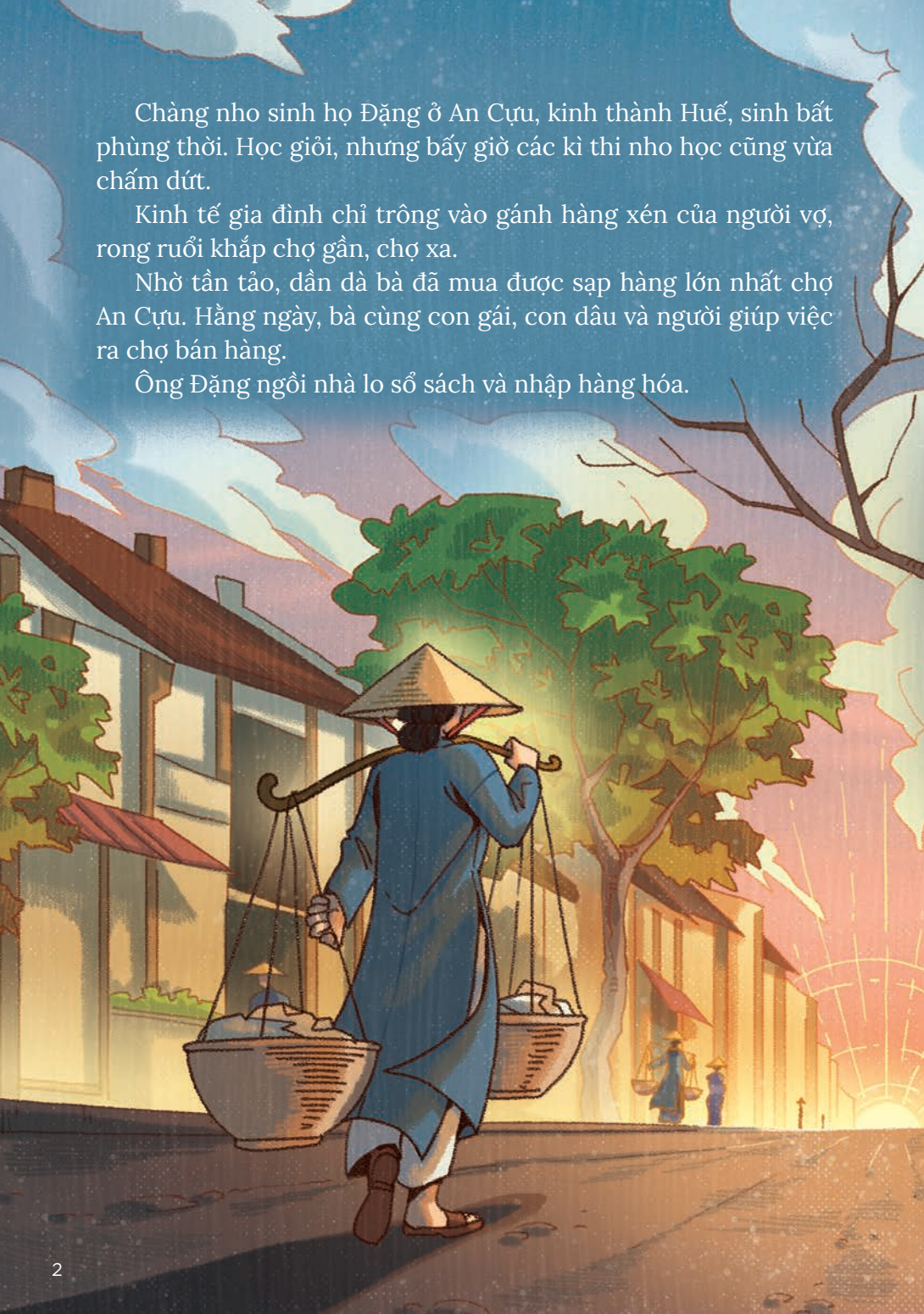

Chàng nho sinh họ Đặng ở An Cựu, kinh thành Huế, sinh bất phùng thời. Học giỏi, nhưng bấy giờ các kì thi nho học cũng vừa chấm dứt.

Kinh tế gia đình chỉ trông vào gánh hàng xén của người vợ, rong ruổi khắp chợ gần, chợ xa.

Nhờ tần tảo, dần dà bà đã mua được sạp hàng lớn nhất chợ An Cựu. Hằng ngày, bà cùng con gái, con dâu và người giúp việc ra chợ bán hàng.

Ông Đặng ngồi nhà lo sổ sách và nhập hàng hóa.

Kinh tế khá giả, ông bố lo cho con ăn học để sau này thành người trí thức, làm về vang cho họ tộc.

Không chỉ cho con đến trường, ông còn mời gia sư về nhà kèm cặp hai cậu con trai.

Người con cả chăm chỉ học hành, luôn đứng đầu lớp. Nhưng học đến lớp đệ tam thì anh lấy vợ, từ đó học hành sa sút, phải bỏ học giữa chừng.

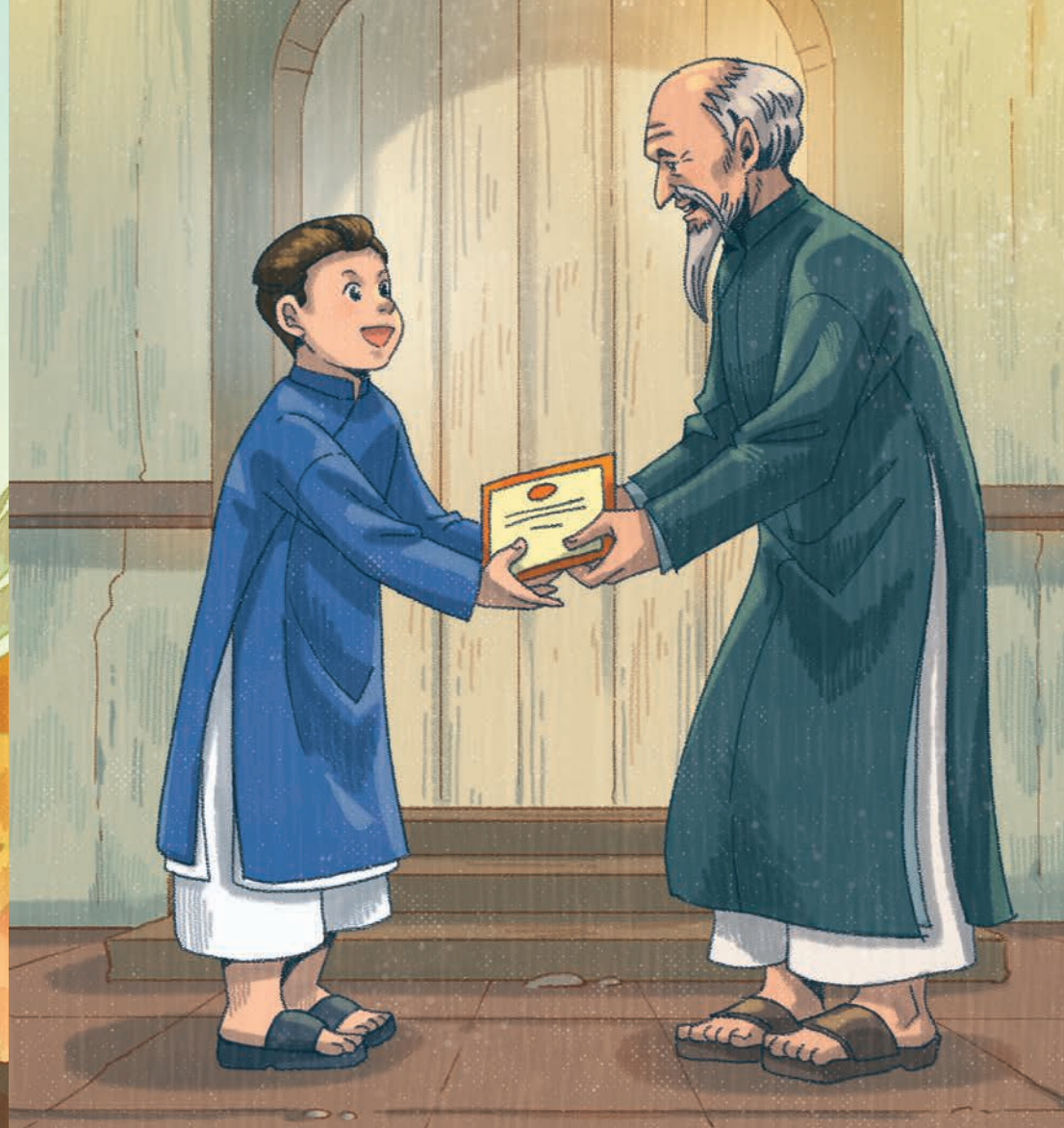

Thất vọng về người con cả, ông bố chỉ còn biết trông chờ vào cậu con thứ Đặng Văn Ngữ.

Nhưng ông càng thất vọng thêm. Vì Ngữ học hành chểnh mảng, thường lết đệt cuối lớp, phải chuyển trường liên tục để khỏi bị “đúp”.

Ngữ thi hai năm vào trường Quốc học Huế đều bị trượt.

Cuối cùng bố phải cho vào học trường Dòng, là trường không phải thi vào.

Ông bố phần uất toan tự tử, may được cứu kịp thời. Đặng Văn Ngữ như chợt tỉnh, chuyên chú học hành. Cậu học tiến bộ rõ. Cuộc thi Thành chung năm ấy, 40 chủng sinh trường Dòng đi thi, 38 người trượt. Chỉ có Đặng Văn Ngữ và một người nữa đỗ.

Đặng Văn Ngữ trở thành niềm tự hào, tin tưởng của cha mẹ và cả gia tộc.

Anh được gửi ra Hà Nội học trường Trung học bảo hộ, tên thường gọi là trường Bưởi.

Không phụ lòng cha mẹ, anh học giỏi nổi tiếng; đặc biệt có thiên hướng về môn sinh học và vật lí.

Năm 20 tuổi, anh thi đỗ cả hai bằng Tú tài bản xứ và Tú tài Tây. Đặng Văn Ngữ được học bổng và vào thẳng trường Đại học Y Dược Đông Dương.

Tin vui truyền về xứ Huế. Tự hào về con, ông thân sinh đã làm một việc táo bạo: Đến dạm hỏi ái nữ của cụ Tôn Thất Đàm cho con trai mình.

Tiểu thư hoàng tộc Tôn Nữ Thị Cung vừa 14 tuổi, không chỉ là con vị Thượng thư Bộ Hình, mà còn nổi tiếng đẹp người đẹp nết khắp kinh thành.

Không ngờ, cụ Thượng nhận lễ, nhưng chỉ bằng lòng khi Văn Ngữ đỗ đạt mới cho cưới.

Chàng sinh viên khắp khởi mừng thầm, tu chí học thành tài.

